

Nr 8.

Av herr **Westman m. fl.**, om förstärkande av riksbankens avbetalningslånefond.

Riksbankens avbetalningslånefond har under de senare åren tagits hårt i anspråk. Fjolårets riksdag höjde därför denna fond med tre miljoner, eller från förutvarande aderton miljoner kronor till tjuguen miljoner kronor. Denna höjning har emellertid visat sig otillräcklig och vid flera av riksbankens avdelningskontor i olika delar av landet har det därför förekommit, att fullt säkra låneansökningar avvisats eller beviljats endast med stark reducering av de av låntagarna begärda lånesummorna. De riksbankens kunder, ej minst mindre jordbrukare, för vilka denna låneform är särskilt lämpad, ha till följd av de avslag eller reduceringar som mött deras låneansökningar kommit i en mycket svår ekonomisk situation. Mången jordbrukare har mot sin vilja tvungits att för tillgodoseende av långvariga kreditbehov anlita den för dylika fall förkastliga låneformen med växlar. Detta är så mycket mera beklagligt, som det ej nog kraftigt kan framhållas, att det är av största vikt, att vårt folk vänjes vid att planmässigt ordna sina affärer genom att använda de bästa låneformerna. Den låneform, som avbetalningslånet erbjuder, är ur denna synpunkt synnerligen fördelaktig, då den innebär en maning till låntagaren att genom sparsamhet och hushållning förminska sin skuld.

Var och en, som känner till det ekonomiska livet på vår landsbygd, vet helt säkert, att lantmännen i vida kretsar i hög grad uppskatta den låneform, som genom riksbankens avbetalningslånefond står dem till buds, och man får ej sällan höra uttryck av tacksamhet mot riksdagen och dess bank för att möjlighet på detta sätt beretts dem att erhålla medel till uppdrivande eller förbättrande av

produktionen och detta under villkor, som medgiva eller rent av uppmuntra till en ekonomisk planläggning av företaget.

Under nuvarande ekonomiska förhållanden är givetvis denna avbetalningslånefonds betydelse för vårt jordbruk större än förut. De enskilda bankernas kreditgivning är i högsta grad åtstramad och tages i första rummet i anspråk för industrins och handelns behov. Då härtill kommer att jordbrukets kreditfråga ännu icke vunnit sin lösning, ligger häri ett ytterligare skäl för det allmänna att bereda ökade möjligheter för erhållande av kredit för sådana låntagare, vilka behöva mindre belopp för produktiva ändamål. För tillgodo-seende i någon mån av detta ändamål synes det vara erforderligt, att riksbankens avbetalningslånefond förhöjes med ett belopp av sex miljoner kronor. Måhända bör i samband med en dylik förstärkning av lånefonden inskräpas den under nuvarande förhållanden självklara satsen, att fondens ökning avser att uteslutande tillgodose kreditbehov för produktiva ändamål liksom även att särskilt jordbrukets kreditbehov bör beaktas.

Med stöd av vad som sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta att förstärka riksbankens avbetalningslånefond med sex miljoner kronor eller från tjuguen till tjugusju miljoner kronor.

Stockholm den 17 januari 1921.

K. A. Westman,
Brobygård.

I. J. Edberg.

P. Persson,
Trången.

C. G. Olsson,
Golvvasta.

K. A. Ryberg.

Nils Johansson,
Brånalt.